

[Poul H. Møller]

dette barn, som nu er døbt, oplæres i den kristne tro.

Vi mener, at vort lille forslag måske kunne medvirke til, at sådanne faddere og gudmødre tænkte lidt mere over det, og ligesådan, at forældrenes kriterium for udvælgelse af faddere og gudmødre måske kunne blive et lidt andet, hvis de tænkte på den situation, hvor deres barn skulle have nogle andre forældre eller andre værger, når de udtog faddere og gudmødre. Det er lykkeligvis noget, der er sjældent forekommende, at et forældrepar pludselig forsvinder og efterlader sig mindreårige børn, men det er sket, og der har ud fra den tragedie, der ligger heri, også udspillet sig ting og sager, som har bevirket, at børnene er blevet fejlanbragt. Kunne dette lille forslag modvirke en sådan tragedie, så synes vi, det var rimeligt, at man fik denne lille lovændring.

Med hensyn til skifteretterne finder jeg, at det vil være en lettelse for skifteretterne, at de straks ved, hvem de skal rette henvendelse til i sådanne sjældent forekommende tilfælde. Det vil være naturligt – stadig væk ud fra dette med fadderens ansvar over for barnet – at de bliver inddraget i drøftelserne om barnets fremtidige anbringelsesform, om, hvem der skal gå ind og overtage forældremyndigheden, fordi disse faddere og gudmødre jo stadig væk har det ansvar, at disse børn skal opdrages i den kristne tro. Derfor må faddere naturligt inddrages deri, for at ikke et forældrepar, som f. eks. slet ikke er medlem af folkekirken og ikke har nogen tro, vil være til hinder for, at disse faddere kan opfylde deres forpligtelser i henhold til det løfte, som de har afgivet ved dåben.

Jeg har selv været udsat for i et – må jeg erkende – måske nok lidt letsindigt øjeblik at gå ind og blive fadder for et barn, ikke af nogen slægtning, men til en bekendt til mig, og tre år efter stod vi over for det, at dette lille barn, denne lille pige, ikke havde nogen forældre. Jeg gik så ind og overtog værgemålet og har kun haft glæde og lykke og velsignelse ud af det, men samtidig ved jeg, at dette barn, nu vores store pige, ellers var blevet anbragt på en eller anden institution. Det skal jeg ikke sige noget negativt om, der findes mange udmærkede institutioner, men jeg ved, at de aldrig vil kunne erstatte et hjem og en far og en mor.

Kunne dette lille lovforslag, denne lille ændring eller tilføjelse til loven, bevirke, at vi undgik sådanne tragedier, så synes jeg, det var rimeligt. Trods den negative modtagelse har flere af ordførerne været inde på, at det nok vil være værdifuldt med en lille drøftelse af forslaget i udvalget, og jeg håber, at der trods den negative modtagelse alligevel kan komme noget positivt ud af dette vort forslag.

Nathalie Lind (V):

Jeg tager ordet igen for at sige til hr. Poul H. Møller, at jeg synes ikke, man kan ændre det til at være en debat om, hvorvidt et barn skal være på en institution eller det skal være i et plejehjem eller i et adoptivhjem. Det har ikke noget med det at gøre.

Når man må tage forbehold over for at sige, at faderen skal have fortrinsret, er det nok, fordi faddere udpeges, når barnet bliver døbt som spædt – det er det almindelige, at barnet bliver døbt som spædt – og der kan jo være sket mange ting i tidens løb, inden forældrene dør. Barnet kan måske være 8–10 år, og både fadderens forhold til forældrene og andre ting kan være helt forandrede.

Når man stadig fremhæver, at det er så vigtigt, at det netop er fadderne, der får tilbud om at blive værge, synes jeg ikke, argumentationen er rigtig. Da lovforslaget blev behandlet sidst, stillede man fra retsudvalgets side et spørgsmål, der lød: vil en lovgivning som den foreslåede medføre konsekvenser for den øvrige lovgivning? Kirkeministeriet svarede i et brev af 1. februar 1978, at hensynet til fadderens varetagelse af et hverv, der principielt er fadderordningen uvedkommende, efter kirkeministeriets opfattelse ikke burde føre til, at der foretages en ændring af de om fadderne gældende lovbestemmelser og ej heller af den hævdvundne praksis, hvorefter der ikke efter loven kan indskrives nye faddere eller foretages slettelser af de tidligere indskrevne. Det er det, der for mig virker meget tungt. Det er en endegyldig afgørelse, man skal træffe, mens barnet er spædt. Det synes jeg ikke i sig selv indebærer, at det altid er i overensstemmelse med barnets tarv, når det er vokset op.

Poul H. Møller (KrF):